

ΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑΙ ΜΑΣ ΣΧΟΛΑΙ

H ΣΧΟΛΗ ΤΩΝ ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ

Η ιστορία της ιδρύσεώς της. Οι πρώτοι Ευέλπιδες, Το άσπρο χωριό. Το Διοικητήριο της Σχολής και τα πολεμικά της μουσεία. Ευέλπιδες καλλιτέχναι. Μερικά ένδεξα ενέματα. Δύο παλαιά τύποι της Σχολής των Ευέλπιδων. Ο Μπαρμπαζέρβας και ο Χαιρετούρας κτλ.

Σχολή αυτή, στην όποιαν εκπαιδεύονται οι Έλληνες αξιωματικοί, έχει την ιστορία της, και μάλιστα αρκετά ενδιαφέρονταν: Ίδρυθή τον Ναύπλιον, διά διατάγματός του Ίω. Καποδίστρια της 26 Φεβρουαρίου 1929 και ονομάστη «Σχολή των Ευέλπιδων», όπως έκρινετο με τά τότε Έλληνικά τώ επίθετο εὐελπίς. Η Σχολή δέν είχε τότε μέγαν. Όλος της ό προϊπολογισμός ήταν τρεις χιλιάδες τάλληρα, και αυτό έθεωρετο μεγάλη πολυτέλεια τώ φτωχού τότε Κρατικού ταμείου. Από την ίδρυσή της Σχολής φαιίνεται αμέσως ή διορατικότητα ή άεινήστων Κυβερνήτων. Μόλις τώ άνετήθ ή άσκησης τώ παραγόμενου από τών Έθνικών Άγώνων Κράτους, έκοιμήθη ότι τόν Στρατό έπρεπε πρώτον νά διοργανώσι, και από άτακτο νά τόν μεταβάλη σέ τακτικό. Κατόπιν διαταγήσ του, ό φιλέλλην Γάλλος λοχαγός τώ πυροβολικού Πεζέ καθήσθη τόν όργανισμό της «Σχολής των Ευέλπιδων». Από τής 1ης Νοεμβρίου 1829 ή Σχολή άρχισε νά λειτουργή. Οι Ευέλπιδες τής εποχής εκείνης ελληνοφων διδάκτρα 5 τάλληρα κάθε μήνα. Η Σχολή είχε 3 τάξεις. Οι κατατασσόμενοι όφειλαν νά γνωρίζουν άνάγνωσι και γραφή. Έκοιμώτο—όπως λέγει τώ διάταγμα—εις χρυσαστόκλινα (ικούντες) και έπρωγαν τρεις φορές τήν ήμερά, αλλά τή μιά φορά μόνο φωνή. Φορούσαν έπίσημη στολή μέ έποικίμες από μπλε τούχα και πύχρον μέ λαιμό, ή φερέα στίς έπίσημες ήμέρες, τής άλλες όμως μικρήν στολή και... φέσι. Αποτελούσαν λόχο και έδιδάσκοντο στοιχειώδη Μαθηματικά, Έλληνικά, Γεωγραφία και Γαλλικά.

Η κατάστασησ αυτή έκράτησε ως στά 1834, όταν ό Βασιλεύς Όθων δέ ενός διατάγματός τών άλλαξε έντελώς τόν όργανισμό της Σχολής. Όρισε τή πρώτην όδακτηρή και άτήησε νά μίν ήσπαθώνον τώ 12ον έτος ό εισαχόμενος στή Σχολή. Στά 1839 ή μιά τάξις καθηγήθη, και ή λειτουργία των άλλων 7 διετηρήθη ως στά 1882. Τότε, μέ νέν νόμο ή πρώτης όριώσθη πενταετής, από τήν όποιαν τά 3 πρώτα έτη για τή θεωρητική μόρφωση και τά τελευταία 2 για τής εφαρμογής. Η έδρα της Σχολής από τόν Ναύπλιον μετετέθη στην Αίγινα, και άπ' εκεί στον Πειραιά, όπου έμεινε μέχρι τώ 1894.

Από τώ 1894 άρχίζει νέα περιόδος για τή Σχολή, ή όποια μετατίθεται στις Αθήνας, τόν μέγαν ποΐ ιδρύθη από τή δωρεά τήν Άδρόφου, στην άκρη τώ Πεδίον τώ Άρεως, κάτσαπορ, καλλιτεχνικά, κοινού, μέ άλλες γραμμής. Ο,τι είναι για τή Γαλλία ή Σχολή τώ Σαιν-Σίρ, είναι για μιάς ή «Στρατιωτική Σχολή των Ευέλπιδων».

Τώ άσπρο χωριό. Έτσι τήν ονομαζώνον οι κάτοικοι των γύρω συνοικιών. Και πρώτιστα φαιίνεται σάν ένα άλόκληρο χωριό. Έχει έκτασι 64 μιλιάδων πήχων, μέ έντεκα μεγαλοσπερή μέγαρα, 210 δωμάτια, μέ ενουτάτους χώρους, πού σχηματίζον πλατείες, όριές σάλες, μεγαλοσπερές διαδρομές κλπ. Η πρόσβασις της Σχολής άντιχρής τόν Φιλικών όδων, και τά Τουρκοόδοθα, πού ίδρύνοντα πίσω της, τής ζάνων ένα όραίο όφντο για τήν λεωφόρι των γραμμών της.

Τώ Διοικητήριο κατέχει μέ τήν πρόσοπή τόν άλόκληρο τώ πλάτος τώ χώρου της Σχολής. Αυτό είναι σποτό μέγαν. Η έσπεραική κοινήτες είναι άνάλογη πρός τήν έσπεραική τών μεγαλόσπερα. Χρησοικιακές σάλες και μεγαλοσπερή δωμάτια μέσα, κοινήτες κώδωνες και χωριτωμένα κινώκονα άπ' έξω. Έπάνω, στή μετώπη, μέ μεγάλη χρυσά γράμματα ίσπαζει ό τίτλος: «Αδερφοίον Μέγανον Στρατιωτικής Σχολής Ευέλπιδων». Στή μέση κηκται ή Έλληνική σημαία. Δεξιά διαβάξεται ή φράσις: «Εις σιώνας άμτος, ήμνίσθη απεί πάτρη». Και άριστερά: «Άρξομθα μαθών, άρχιν έπιστήρη». Τώ Διοικητήριο έχει άπέναντί τόν τώ μέγαν τών σπουδών. Έκει είνσ συγκεντρωμένα τά δωμάτια τών αξιωματικών, ή σάλες της διδασκ

ένα από τά σπαινώτερα και όραιότερα μουσεία. Περιέχει άντικείμενα πούδ περιεργα και σπουδαία. Είνε τώ μουσειό της πολεμικής τέχνης, πού τώ καθήσθη ό άείμνηστος συνταγματάρχης τώ πυροβολικού και διοικητής της Σχολής Κολοκοτρώνης. Σ' αυτό ύπαρχον όλα τά είδη των φορητών όπλων, από τήν καραμπίνα ως στή επαναληπτικά, από τώ περιεργό και κολοσσάιο πολεμικό κανόνι της πρώτης έφευρέσεως ως στή Λαιμέλ. Έκει βλέπει κανείς όλα τά ύποδείγματα των πυροβόλων Κρούπ, σέ μικροσκοπικό μέγεθος από νικελ. Έκει ύπαρχει νά ένα μικρό κανόνι, πού κατακωνείσθη στή Όπλοστάσιο τώ Ναυπλίου και έδορήθη στή Σχολή από τώ Βασιλέα Γεώργιο Α', φέρει δέ τώ όνομα «Ζεϊτε». Υπάρχον έπίσης εκεί τά διάφορα είδη των κελιβάδων των πυροβόλων, μικροσκοπικά, τά δοκιμαστικά της πυρίτιδος όργανα, άλλα κλπ. Έκει, άνάταινα ή διάφορες ποικιλίες των περιτορφών, από τώ μεγαλύτερο Μάουζερ, ως στή μικρούλη μπλόβ-ντόγκ και τά τωρινά. Έκει όλα τά είδη των μηχανών και των ξυφών και των σπαθών από τόν καρό τών ιπποτών ως σήμερα. Σπάδες ίπποτικές, μέ προφυλαχτής, σπάδες τώ ίππικού και βελονοειδή ξίφη άναταύονα, άνομικώς παραταγμένα στις άκρες της σάλες, γύρω από τήν ιστορική σπάθα τώ Άλή Πασά. Πάρα πέρα βλέπεται τά διάφορα συστήματα των βλημάτων τώ πυροβολικού για τής μελέτης των μαθητών της τελευταίας τάξεως. Όβίδες άπλές, δίδες βολιδοφόρες, μία όβίδα τώ Τουρκικού στρατού, πού έπεσε σόν πάλμο τώ 1886 και δέν έκοσσε, διάφορα είδη μεταδόσεως τώ πυρός, από τήν άπτια τώ πυροβόλου ως στή χρυσή σφάγια, μέ όλα σχεδόν τά είδη των πυροσπυλινών. Παρέχει φηγορμών διάφορα σπυρίνια από τήν έποχή των ίπποτών ως στή σήμερα. Στό ίδιο μέρος ύπαρχει μία έπιτορφεμα άισοσκη για έκστρατεία Γάλλων στρατηγού. Υπάρχον έπίσης διάφορα είδη πυρίτιδος: Σύντομης, βαθύκαυρητής, δυναίτης και πύδ πύρα τά φονερά άρκεβούσια τώ 14ου αιώνος, ποτόλες όλων των ειδών και μπαγιονέτες. Βλέπεται έτσι όλη τήν εξέλιξη των τελευταίων επανάστατικών της σήμερον. Άρχίζον από τή περιήματα τρομπάγια, μέ τά όποια ήταν όπλισμένον οι φονεράι Μαιμολοκοί της φρονεράς τώ Μεγάλου Ναπολέοντος, και φθάνον στή ταχυγενεστικά όλα.

Τώ άλλο μουσειό, τώ άντικεινόν, είνε ήρεμο, ειρηνικό. Περιέχει τά παντόμετρα, τά έξάμετρα, τά άβάκια, τούς τρίποδες και τά σήματα για τής τοπογραφικής μελέτης, διάφορες πυξίδες και όργανα φυσικής, γήγινα όμοιοματα αρχιτεκτονικής, γεωγραφίας μέσα όποιαν γυαλινές βιτρίνες. Όταν βλέπει κανείς τόν πλούτο των όργάνων, τόν πλούτο των δδασκαζόμενων μαθημάτων, τώ πλήθος των μαθητών και τήν όλη κίνησι της Σχολής, χωρίς νά θέλη θηιατά τήν έποχή των πρώτων της χρόνων, πού ό προσφορői Ευέλπιδες έδιδάσκον τώ λίγα Μαθηματικά και νερεά άκόμη μαθηματά, έντελώς στοιχειώδη.

Στην παλαιότερη έποχή, όταν δέν ίσπηξαν είδικά σχολαί, ή Σχολή των Ευέλπιδων έχάρηε στή Κράτος τούς μηχανικούς τώ Δημοσίου και τούς μαθηματικούς. Ο Νικόλαϊδης, ό Έξοχος μαθηματικός, από τά σπάλνα της έθνης. Έπίσης ό Ραγκαβός. Άργότερα ό Λαμπιώτης και άλλο άνώτεροι άξιωματικοί, πολιτικοί μηχανικοί κλπ. Σι μία παλιά μονογραφία περί της Σχολής των Ευέλπιδων διαβάζουμε τ' ακόλουθα ενδιαφέροντα:

«Τώ περιεργον είνε δύ ή στρατιωτική αυτή Σχολή άναδενκνίται κά... ποιητής και μουσικός και ζωγράφος. Όλον των ειδών τής καλλιτεχνίας αί μορφα άπαντάντα εκεί... Υπάρχον μαθητών μελέτα ζωγραφικής μέ πολλήν ζήντα και πολλήν πρωτοτυπία και όταν άκούη κανείς τήν μουσική της Φρονεράς άνακοινοίαν ένθουσώδες έμβατήριον προσημύνης τώ λόγω των Ευέλπιδων, πρέπει νά γνωρίζη ότι τούτο είναι έργον Ευέλπιδων.

«Ο Έυέλπις εις τώ σχολείον τόν μανθάνει πολλά πράγματα, όου δέν είνε εύκολον νά μάθον ή φοιτητά τώ Πανεπιστημίου. Μανθάνει τήν έπιστήμη τών λαυρά, ζωγραφίζει κάλλιπτα, γνωρίζει έν μουσικό όργανον, χορεύει έξαρτέτος, ίσπεύει έπαχριστός, σκοπέει κάλλιπα, είνε άθλητικός, λούτα ταχυτάτητα, γνωρίζει όλίγα νομικά, τήν στρατιωτικήν ποικινή νομοθεσίαν και τώ σπουδαιότερον τήν στρατιωτικήν γεωγραφία τώ Έλληνοίμοιον.

Στά χρονικά της Σχολής των Ευέλπιδων μένουν δύο περιεργες φηγορμικές θυσοφών. Ο

